

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2018 r., wydanym w sprawie z wniosku (...) w Ł. z udziałem Skarbu Państwa – Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Ł. o wykreślenie wpisu z działu IV księgi wieczystej Nr (...) na skutek skargi wnioskodawcy na postanowienie referendarza sądowego z dnia 7 sierpnia 2018 r., Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił wniosek.

Sąd I instancji ustalił, że księga wieczysta Nr (...) prowadzona jest dla nieruchomości o obszarze 4,3597 ha, położonej w R., gm. A., a w jej dziale II jako właściciel ujawniona jest (...) w Ł., zaś w dziale IV wpisana jest m.in. hipoteka przymusowa do sumy 13.105.193,00 zł na rzecz Skarbu Państwa-Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego Ł. na podstawie tytułu wykonawczego nr SM 6/876/11 z dnia 7 kwietnia 2011 r. Dalej tradycyjnie przywołano art. 626⁸ § 2 k.p.c., ale także art. 94 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1916 ze zm.), stwierdzający, iż wygaśnięcie wierzytelności zabezpieczonej hipoteką pociąga za sobą wygaśnięcie hipoteki, chyba że z danego stosunku prawnego mogą powstać w przyszłości kolejne wierzytelności podlegające zabezpieczeniu. W przypadku hipoteki przymusowej przyczynami powodującymi wygaśnięcie hipoteki mimo istnienia zabezpieczonej wierzytelności są zdarzenia prawne powodujące usunięcie z obrotu prawnego podstawy wpisu hipoteki; podstawą wykreślenia hipoteki przymusowej może być – poza oświadczeniem wierzyciela – także postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego w administracji na skutek wniesienia zarzutów przez dłużnika [art. 34 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1438 ze zm.)]. Dołączone do wniosku postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nr (...) -146/13-MF z dnia 23 grudnia 2013 r. wydane zostało na podstawie art. 59 § 3 w związku z art. 59 § 1 pkt. 9 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1438 ze zm.), czyli na wniosek wierzyciela, a tym samym, jak stanowi art. 60 powołanej ustawy, nie powoduje uchylecia czynności egzekucyjnych. Sąd meriti zaznaczył, że hipoteka przymusowa nie jest czynnością egzekucyjną, jednakże uznał, iż treść tego przepisu należy mieć na uwadze. Podniósł ponadto, że przede wszystkim dokument wskazany jako podstawa wpisu nie spełnia warunków formalnych, gdyż nie zawiera adnotacji o prawomocności, co wyklucza możliwość dokonania wpisu na jego podstawie. Uznał za błędny przedstawiony w skardze pogląd, że „samo uchylene decyzji podatkowej powoduje unicestwienie tytułu wykonawczego” i tym samym wygaśnięcie hipoteki przymusowej. W ocenie Sądu uchylene decyzji administracyjnej może mieć taki skutek, o ile uchylona decyzja stanowiła podstawę wpisu, jednak w rozpoznawanej sprawie podstawę tę stanowił tytuł wykonawczy, więc samo uchylene decyzji administracyjnej określającej wysokość zobowiązania podatkowego nie jest jeszcze równoznaczne z tym, iż „odpadła” podstawa wpisu. Ponadto zwrócono uwagę, że do wniosku nie dołączono odpisów decyzji administracyjnych, a jedynie ich kserokopie poświadczone przez pełnomocnika, które w tej formie nie mogą być podstawą wpisu. Powyższa argumentacja skutkowała oddaleniem wniosku na podstawie art. 626⁹ k.p.c.

Apelację od tego postanowienia włożył wnioskodawca, zaskarżając je w całości, domagając się jego zmiany poprzez wykreślenie hipoteki przymusowej opisanej we wniosku i zarzucając naruszenie art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1916 ze zm.) poprzez przyjęcie, że dla uwzględnienia wniosku poprzez wykreślenie hipoteki ustanowionej na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego niezbędne jest po uchyleniu decyzji organu podatkowego, na podstawie której tytuł został wydany, także uchylene samego tytułu, podczas gdy samo uchylene decyzji powoduje unicestwienie tytułu wykonawczego, a w konsekwencji także wygaśnięcie ustanowionej dla zabezpieczenia wierzytelności hipoteki przymusowej, co prowadzi do wniosku, że samo postanowienie administracyjnego organu egzekucyjnego o umorzeniu egzekucji administracyjnej, prowadzonej na podstawie tytułu wykonawczego wydanego w oparciu o uchyloną decyzję podatkową, jest samoistną podstawą wykreślenia hipoteki.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Złożona apelacja podlega oddaleniu jako bezzasadna.

Zgodnie z art. 626² § 3 k.p.c. w związku z art. 626⁸ § 7 k.p.c., do wniosku o wykreślenie wpisu z księgi wieczystej wnioskodawca winien dołączyć dokumenty stanowiące podstawę takiego wykreślenia, a stosownie do art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1916 ze zm.), wpis (więc także i wykreślenie wpisu) potrzebny do usunięcia niezgodności między treścią księgi wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym może nastąpić, gdy niezgodność będzie wykazana orzeczeniem sądu lub innymi odpowiednimi dokumentami. Do wykreślenia wpisu hipoteki może dojść, jeśli stosownymi dokumentami zostanie wykazane wygaśnięcie tej hipoteki – co nastąpić może w sytuacjach unormowanych w przepisach oddziału 4 rozdziału 1 działu II ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1916 ze zm.), a jeśli chodzi o hipotekę przymusową wpisaną na podstawie orzeczeń i decyzji organów państwowych, które – w myśl przepisów prawa – mogą stanowić podstawę wpisu takiej hipoteki, również w razie odpadnięcia podstawy wpisu. Przede wszystkim zaznaczyć trzeba, że hipoteka, której wykreślenia domaga się skarżący, została wpisana do księgi wieczystej Nr (...) – co wynika wprost z treści rubryki 4.8 działu IV tej księgi – na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego Nr SM 6/876/11 z dnia 7 kwietnia 2011 r., na co zezwala art. 35 § 2 pkt. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 900 ze zm.). Jak wynika z treści tego tytułu, został on wystawiony w oparciu o deklarację podatkową i stwierdzał należność podatkową C. N., wpisanego w dziale II księgi w chwili złożenia wniosku o wpis hipoteki, z tytułu podatku od towarów i usług za miesiąc styczeń 2011 r. w kwocie 12.486.186,00 zł (k. 177 akt). Z dokumentów załączonych do wniosku wynika, że w dniu 17 kwietnia 2013 r. Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Ł. wydał decyzję administracyjną, którą m.in. określono kwotę zobowiązania podatkowego C. N. z tytułu podatku od towarów i usług za miesiąc styczeń 2011 r. na kwotę 12.682.447,00 zł (406-424 akt), natomiast decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. z dnia 19 listopada 2013 r. powyższa decyzja została uchylona, a jednocześnie zobowiązanie podatkowe C. N. z tytułu podatku od towarów i usług za miesiąc styczeń 2011 r. określono na kwotę 12.666,781,00 zł (k. 425-432). Wydanie pierwszej z tych decyzji – z uwagi na to, że określała ona na nowo wysokość należności stwierdzonej pierwotnym tytułem wykonawczym – skutkowało aktualizacją tytułu wykonawczego w trybie § 9 ust. 1b i 1c ówczesnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 137 z 2001 r., poz. 1541 ze zm.), przy czym zgodnie z tymi przepisami wykazano w zaktualizowanym tytule kwotę zaległej należności pieniężnej według stanu na dzień jego aktualizacji (k. 433 akt). Natomiast w konsekwencji wydania decyzji z dnia 19 listopada 2013 r. został wydany administracyjny tytuł wykonawczy opatrzony numerem SM (...) z dnia 6 grudnia 2013 r. stwierdzający należność podatkową C. N. z tytułu podatku od towarów i usług za miesiąc styczeń 2011 r. w kwocie 12.656.480,90 zł (k. 434 akt). W dniu 23 grudnia 2013 r. Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego Ł. wydał postanowienie w sprawie umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego Nr SM 6/876/11 z dnia 7 kwietnia 2011 r. na podstawie art. 59 § 3 w związku z art. 59 § 1 pkt. 9 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, a więc na wniosek samego wierzyciela (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1438 ze zm.) (k. 404 akt).

Na gruncie tego stanu faktycznego stwierdzić należy, że nie sposób w oparciu o dokumenty załączone do wniosku (a także inne znajdujące się w aktach księgi wieczystej) ustalić, by wierzytelność zabezpieczona hipoteką wygasła albo by odpadła podstawa wpisu hipoteki przymusowej. Zobowiązanie w podatku od towarów i usług powstaje, w myśl art. 21 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 900 ze zm.), z mocy prawa, z dniem zaistnienia zdarzenia, z którym ustawa podatkowa wiąże powstanie takiego zobowiązania. Zobowiązanie to powstaje niezależnie od woli wiedzy i zamiaru jakiegokolwiek podmiotu stosunku prawnopodatkowego. Z tych względów niezależnie od tego, czy podatnik wypełni ciężący na nim obowiązek złożenia deklaracji, z której wynikać będzie wysokość zobowiązania, czy zobowiązanie to zostanie określone decyzją organu podatkowego w innej wysokości, niż wskazał to podatnik, to i decyzja i deklaracja mają charakter wtórny wobec już powstałego zobowiązania. W związku z tym też nie można mówić o wygaśnięciu zobowiązania podatkowego, powstającego z mocy prawa w wyniku samego uchylecia decyzji wymiarowej. Nawet jeśli decyzja taka ma charakter kasatoryjny, to zobowiązanie podatkowe – do czasu wydania kolejnej decyzji konkretyzującej to zobowiązanie – nadal istnieje, chociaż w nieskonkretyzowanej wysokości albo w wysokości wynikającej ze złożonej przez podatnika

deklaracji, a decyzja wymiarowa wydana po ponownym rozpatrzeniu sprawy, konkretyzując na nowo zobowiązanie podatkowe, obala domniemanie prawidłowości złożonej przez podatnika deklaracji (tak np. w wyroku NSA z dnia 5 lutego 2013 r., I (...) 270/12, niepubl.). Jeśli z kolei decyzja uchylająca decyzję wymiarową ma charakter reformatoryjny, a organ administracyjny określa inną wysokość należności pieniężnej – tak jak stało się to w przypadku decyzji z dnia 19 listopada 2013 r. – z oczywistych przyczyn nie sposób mówić o wygaśnięciu wiarygodności na skutek wydania tego orzeczenia, gdyż nie dochodzi wówczas do powstania sytuacji, gdy przez jakiś czas wysokość zobowiązania podatkowego, i tym samym egzekwowanej należności, nie jest znana bądź też samo zobowiązanie przestaje istnieć, ale jedynie do modyfikacji jego treści.

Nie można też zgodzić się ze skarżącym, że odpadła podstawa wpisu hipoteki do księgi wieczystej. Co do zasady, w myśl przepisów obowiązujących do dnia 7 listopada 2014 r. [§ 9 ust. 1b i 1c rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2001 r. Nr 137, poz. 1541 ze zm.) i § 19 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie trybu postępowania wierzycieli należności pieniężnych przy podejmowaniu czynności zmierzających do zastosowania środków egzekucyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 656 ze zm.)] wydanie w trakcie postępowania egzekucyjnego orzeczenia określającego inną wysokość należności pieniężnej niż objęta istniejącym tytułem wykonawczym, powodowało powstanie po stronie wierzyciela obowiązku niezwłocznej aktualizacji tego tytułu. Bezsporne jest w orzecznictwie sądów administracyjnych, że aktualizacja dokonana w trybie tych przepisów ma charakter czynności technicznej, polegającej na usunięciu rozbieżności pomiędzy stanem faktycznym istniejącym w momencie wystawienia tytułu wykonawczego a stanem faktycznym z chwili obecnej, zaistniałym na skutek różnych zdarzeń prawnych powstałych w toku postępowania egzekucyjnego, w szczególności aktualizacji tytułu wykonawczego nie można traktować jako wystawienia nowego tytułu wykonawczego (tak np. w wyroku WSA w Gdańsku z dnia 14 kwietnia 2015 r., I SA/Gd 27/15, niepubl. i w wielu innych orzeczeniach). Takim zaktualizowanym tytułem jest z pewnością tytuł wykonawczy z dnia 13 maja 2013 r. opatrzony wyrazem „aktualizacja”, o czym mowa w § 9 ust. 1b zd. II rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2001 r. Nr 137, poz. 1541 ze zm.). Pewności tej nie ma natomiast w odniesieniu do tytułu z dnia 6 grudnia 2013 r., który również wydany był w okolicznościach uzasadniających aktualizację – bo w trakcie prowadzonego postępowania egzekucyjnego i w związku z wydaniem przez organ odwoławczy decyzji o charakterze reformatoryjnym, czyli uchylającej decyzję organu pierwszej instancji i jednocześnie określającej wysokość zobowiązania podatkowego w innej kwocie – gdyż brak na nim oznaczenia wyrazem „aktualizacja” i opatrzone go innym numerem niż tytuł pierwotny.

W ocenie Sądu II instancji nie ma to jednak decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, gdyż choćby nawet przyjąć, że nie doszło tu do aktualizacji dotychczasowego tytułu, ale do wystawienia nowego administracyjnego tytułu wykonawczego dotyczącego zobowiązania C. N. w zakresie należnego podatku od towarów i usług za styczeń 2011 r., to fakt ten nie pozbawia sam w sobie mocy tytułu wystawionego wcześniej, który był podstawą wpisu hipoteki, a tym samym nie sposób przyjąć, że podstawa wpisu upadła, umożliwiając wykreślenie hipoteki. Wskazać należy, że w orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, że jedynie wydanie przez organ odwoławczy decyzji o charakterze kasatoryjnym sprawia, że dotychczasowy tytuł wykonawczy – jako nieadekwatny do powstałej sytuacji prawnej – nie będzie mógł być realizowany. W takim wypadku podstawa prowadzenia postępowania egzekucyjnego przestaje istnieć (odpada) z dniem wydania decyzji uchylającej w całości decyzję organu I instancji i przekazującej mu sprawę do ponownego rozpatrzenia, a brak decyzji figurującej dotychczas w tytule wykonawczym powoduje, że postępowanie egzekucyjne wszczęte w oparciu o ten tytuł nie będzie mogło być dalej prowadzone i podlegać będzie umorzeniu na podstawie art. 59 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1438 ze zm.), zgodnie z którym postępowanie egzekucyjne umarza się, jeżeli obowiązek nie jest wymagalny, został umorzony lub wygasł z innego powodu albo jeżeli obowiązek nie istniał. Jeżeli w wyniku ponownego rozpoznania sprawy zostanie wydana nowa decyzja określająca wysokość zobowiązania podatkowego, to wierzyciel będzie mógł dochodzić zaspokojenia, ale już na podstawie nowego tytułu wykonawczego, uwzględniającego treść nowej decyzji (tak np. w wyroku WSA w Warszawie z dnia 17 kwietnia 2009 r., (...) SA/Wa 123/09, niepubl.). Na gruncie takiego stanowiska można by bronić poglądu, że

wydanie przez organ administracyjny orzeczenia kasatoryjnego, a więc uchylającego decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego i przekazującą sprawę do ponownego rozpoznania organowi niższej instancji, skutkuje niejako pozbawieniem mocy tytułu wykonawczego opartego na uchylonej decyzji, skoro tytuł taki nie może być już podstawą prowadzenia postępowania egzekucyjnego, a do ponownego wszczęcia takiego postępowania konieczne jest wystawienie innego tytułu, mającego za podstawę decyzję wydaną po ponownym rozpoznaniu sprawy. Rozważać można by wtedy kwestię ewentualnej zasadności żądania wykreślenia hipoteki przymusowej, której podstawą wpisu był taki pozbawiony już mocy tytuł. Podnieść należy, że powołane w apelacji postanowienie SO w Świdnicy z dnia 20 lutego 2013 r., II Ca 159/13, niepubl., dotyczy właśnie takiej sytuacji, a z przedstawionego w jego uzasadnieniu stanu faktycznego wynika, że Sąd miał tam do czynienia z uchyceniem będącej podstawą wystawienia tytułu wykonawczego decyzji podatkowej określającej wysokość zobowiązania podatkowego i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji. Notabene warto w tym miejscu podkreślić nierzetelność skarżącego, który, przytaczając fragment uzasadnienia tego postanowienia, skrętnie pominął kluczowe w kontekście powyższych rozważań słowa „i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania organowi pierwszej instancji”, co zapewne miało sprawić wrażenie, że elementem stanu faktycznego sprawy rozpoznawanej przez Sąd Okręgowy w Świdnicy również było – jak w sprawie niniejszej – wydanie decyzji administracyjnej o charakterze reformatoryjnym, a nie kasatoryjnym.

Jak jednak już podniesiono wyżej, w realiach rozpoznawanej sprawy decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. uchylająca decyzję z dnia 17 kwietnia 2013 r., wymienioną jako podstawa prawna w zaktualizowanym tytule Nr SM 6/876/11, miała jednak charakter reformatoryjny, skoro przedmiotowy organ równocześnie określił wysokość przedmiotowej należności podatkowej za styczeń 2011 r. W myśl przedstawionego wyżej stanowiska decyzja taka nie pozbawiałaby mocy tytułu wykonawczego stanowiącego podstawę wpisu hipoteki. W takim wypadku przyjąć trzeba, że tytuł Nr SM 6/876/11 pozostał w mocy i mógł nadal być podstawą prowadzenia egzekucji, choć wymagał aktualizacji; w ocenie Sądu odwoławczego jednak obowiązujące przepisy prawa nie uzasadniają stanowiska, że niedokonanie niezwłocznej aktualizacji tytułu, bądź też wystawienie innego tytułu wykonawczego dotyczącego tego samego zobowiązania podatnika w zmodyfikowanej wysokości, stanowią zdarzenia prawne pozbawiające mocy tytuł będący podstawą wpisu hipoteki i usunięcie go z obrotu prawnego. Przedmiotowy tytuł nie utracił więc mocy, a ewentualne prowadzenie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego wymaga jedynie dokonania czynności technicznej dostosowującej jego treść do powstałej w wyniku wydania decyzji z dnia 19 listopada 2013 r. sytuacji prawnej – w trybie uregulowanym obecnie w art. 28b ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1438 ze zm.) poprzez sporządzenie przez wierzyciela zmienionego tytułu wykonawczego – tym samym nie można więc uznać, że podstawa wpisu hipoteki przymusowej odpadła. Bez znaczenia jest tu powoływany w apelacji przez skarżącego fakt umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego w oparciu o przedmiotowy tytuł wykonawczy. Po pierwsze, skutkiem takiej czynności organu egzekucyjnego nie jest pozbawienie mocy administracyjnego tytułu wykonawczego, gdyż umorzenie postępowania, w myśl art. 60 § 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 1438 ze zm., skutkuje jedynie uchyceniem dokonanych czynności egzekucyjnych i to z wyjątkiem sytuacji, gdy postępowanie zostało umorzone – jak w tym wypadku – na wniosek samego wierzyciela (art. 59 § 1 pkt. 9 tejże ustawy). Po drugie, nawet w wypadku gdyby wskazaną w uzasadnieniu postanowienia przesłanką umorzenia postępowania było nieistnienie decyzji wymienionej w tytule będącym podstawą prowadzenia egzekucji wskutek jej uchycenia kasatoryjnym orzeczeniem organu administracyjnego, zaś podstawą prawną orzeczenia art. 59 § 1 pkt. 2 powoływanej wyżej ustawy, to i tak postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nie mogłoby być wystarczającą podstawą do wykreślenia hipoteki, ale konieczne byłoby przedstawienie owej decyzji kasatoryjnej jako podstawy wniosku.

W konsekwencji uznać należy, że załączone do wniosku dokumenty, badane w powiązaniu z treścią i formą wniosku oraz treścią księgi wieczystej, nie pozwalają stwierdzić, by zachodziły podstawy do uwzględnienia złożonego wniosku i wykreślenia hipoteki. W ocenie Sądu II instancji wnioskodawca nie wykazał, by doszło do wygaśnięcia przedmiotowej hipoteki przymusowej, w szczególności wskutek wygaśnięcia wierzytelności podatkowej w ten sposób zabezpieczonej, ani też by upadła podstawa dokonania jej wpisu w postaci administracyjnego tytułu wykonawczego Nr SM 6/876/11

zaktualizowanego w dniu 13 maja 2013 r. – konsekwencji takich nie miało w szczególności powoływane przez skarżącego wydanie decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w Ł. z dnia 19 listopada 2013 r., ani też wystawienie innego tytułu wykonawczego dotyczącego tej samej należności podatkowej (choć w wysokości określonej decyzją z dnia 19 listopada 2013 r.) co tytuł stanowiący podstawę wpisu hipoteki. Nie można się więc zgodzić z zawartym w apelacji zarzutem naruszenia art. 31 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1916 ze zm.), a skoro wierzyciel nie przedstawił dokumentów pozwalających na uwzględnienie jego wniosku, stwierdzić trzeba, że brak było podstaw do dokonania żadanego przez niego wykreślenia wpisu hipoteki, co skutkowało oddaleniem wniosku w oparciu o art. 626⁹ k.p.c. Zaskarżone orzeczenie w pełni odpowiada więc prawu, co skutkowało musi oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c.